

[Alfred Jensen.]

Henzearbejderne har udsendt en redegørelse, hvori de slår visse facts fast. De erindrer bl. a. om, hvad formanden for Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund, Alfred Petersen, har sagt, at i løbet af de sidste 10 år har man haft 24 sager med dette firma, hvortil kommer alle de småsager, som man har kunnet bilægge på arbejdspladsen. Til disse sager kommer yderligere et arbejdsforhold, som er indklaget, men ikke afgjort, og hvis forhandling har trukket meget længe ud.

Man gør også opmærksom på den dårlige behandling, dette firma har givet tillidsmændene. Man erindrer om, at tillidsmand Villy Mortensen den 29. august 1953 henvendte sig til driftslederen og foreslog, at man mindedes den 29. august 1943 med to minutters stilhed i forbindelse med frokostpausen — to minutters stilhed! De to minutters stilhed blev etableret, men følgen blev, at Villy Mortensen omgående fra firmaets side blev berøvet alle sine beføjelser som tillidsmand. Det er klart, at noget sådant virker urimeligt på arbejderne, og de protesterede og fik det ud af det, at tillidsmanden blev afskediget, og det, man kunne nå frem til ved de faglige forhandlinger — så vidt tillidsmændenes redegørelse — var, at den pågældende fik et erstatningsbeløb på 1 600 kr. for at blive sat ud af sit arbejde som erstatning for den tid, der må gå, før han kan nå frem til at finde en passende arbejdsplads. Det er klart, at det er aldeles utilfredsstillende. Og det var ikke første gang, dette firma havde behandlet en tillidsmand således. Den, der var tillidsmand forud for ham, var også blevet afskediget. Den begrundelse, der var fremført her, var såre spinkel; han havde drukket kaffe i arbejdstiden. Jeg ved ikke, om nogen vil forsøge at bortforklare disse facts; men det, arbejderne gør opmærksom på, er, at efter disse to afskedigelser var det ikke muligt at få valgt nogen tillidsmand på arbejdspladsen, fordi ingen ønskede at udsættes for de chikaner, som man havde set to foregående tillidsmænd blive udsat for.

Arbejderne gør også opmærksom på, at de aldeles ikke har været modstandere af at hjælpe til med omlægning af produktionen og rationalisering; de er gået ind på det. Man har stillet dem bedre lønvilkår i ud-

sigt. De peger med bitterhed på, at til trods for at man har gennemført rationaliseringen og altså skulle stå over for bedre lønvilkår, er forholdene ikke anderledes, end at de ufaglærte ved Brdr. Henze i første kvartal i år havde en gennemsnitsløn på 5 kr. 30 øre, medens den i jern- og metalindustrien i København var 5 kr. 84 øre. For de faglærte smede opgør man resultatet for april kvartal til at være 6 kr. 64 øre i gennemsnit for akkord, medens gennemsnitsfortjenesten i København for smede i akkord var 6 kr. 99 øre. Hvis man tager såvel time- som akkordlønningerne for smedene hos Henze, var gennemsnittet 6 kr. 44 øre mod 6 kr. 67 øre. Det er klart, at der må opstå skuffelser her, når man har ydet sit til, at rationaliseringen kan gå sin gang, og man så placeres lønmæssigt i den dårligste halvdel, og det kan naturligvis ikke give nogen god atmosfære på arbejdspladsen.

Dertil kommer, at arbejderne anklager firmaet for egenmægtigt at fastsætte priser og lønninger, og man kritiserer direkte uvilligheden til at betjene sig af samarbejdsudvalget. Man siger, at der ikke har været holdt møde i samarbejdsudvalget siden januar måned, og hver gang der har været holdt møde, har man skullet presse på for at få det afholdt.

Man kan jo nok forstå, at når arbejderne udsættes for en sådan behandling, er forholdene tilspidset på den pågældende arbejdsplads, og så kan man ikke fortænke arbejderne i, at de søger andre veje for at få deres problemer klaret.

Det er under disse omstændigheder, at man fyrer en arbejder, der har gjort det formastelige, at han i en sidemands fravær er sprunget over og har sikret, at den maskine, som denne mand midlertidigt havde forladt, kunne gå videre, ved at han reddede en bolt ud af transportøren. Da arbejdslederen kom til stede og så det, fyrede han ham på stedet. Det er jo i og for sig hårdt, når forseelsen kun består i, at en mand drager omsorg for maskinens skøtsel og drift, men værre bliver det naturligvis derved, at man har en aftale om, at afskedigelser skal forelægges for tillidsmanden. Det skete ikke i dette tilfælde, og dermed kommer jo forbitrelsen frem. Lederen undskylder sig med, at han ikke fik tid til at tale med tillidsmanden, fordi det netop var